

Εφετείο Αθηνών 4125/1972,

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 31/72 σελ. 1372

Περίληψη: Εφ' όσον κατά την παράγρ. 15 της από 8.3.1968 συλλογικής συμβάσεως ηλεκτροτεχνιτών η χορήγησης μιας φόρμας και ενός ζεύγους υποδημάτων εις το ηλεκτροτεχνικόν προσωπικόν γίνεται διά τας ανάγκας της εργασίας δεν αποτελεί μισθόν και διά να δικαιωθή του αντιτίμου αυτών ο μισθωτός δέον όπως ισχυρισθή ζημίαν διά την αγοράν των ειδών τούτων ή την φθοράν των ιδίων.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. Κ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

Εισηγητής ο Εφέτης κ. Π. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Καστρινός, Α. Αργυρόπουλος

Εκ του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 25 § 3 και 3 § 4 ν. 3239/1935 συνάγεται ότι ο μισθωτός δεν δύναται να ζητήσει το αντίτιμον των εις είδος παροχών, όταν αύται επιβάλλονται εκ λόγων υγιεινής ή ασφαλείας των μισθωτών, ανεξαρτήτως ότι αύται δεν αποτελούν μισθόν, διότι δίδονται ουχί ως αντάλλαγμα της εργασίας, αλλά προς τον σκοπόν όπως το εργαζόμενον προσωπικόν εμφανίζεται, προκειμένου περί χορηγήσεως στολής, κατά την διάρκειαν της εργασίας ομοιομόρφως ενδεδυμένον διά της ίδιας στολής, εφ' ης μάλιστα υποχρεωτικής ούσης διά τον εργοδότην κατά πολιτειακήν επιταγήν διεφύλαξεν ούτος το δικαίωμα κυριότητος (Α.Π. 362/1957, Αρχ. Νομ. Θ', 79). Δύναται όμως να ζητήσει αποζημίωσιν διά την ζημίαν, ην υπέστη ούτος εκ της τοιαύτης παρατάσεως του νόμου, οίαν συνιστά η δαπάνη, εις ην υπεβλήθη, περιστατικά, άτινα δέον όπως διαλαμβάνονται εν τη αγωγή. Εξ άλλου κατά την διάταξιν του άρθρου 15 της από 8.3.1968 συλλογικής συμβάσεως εργασίας ηλεκτροτεχνιτών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 63468/1968 υ.α. (ΕΕΔ 27, 778 και 904) εις το απασχολούμενον ηλεκτροτεχνικόν προσωπικόν χορηγείται κατ' έτος διά τας ανάγκας της εργασίας μία φόρμα και εν ζεύγος υποδημάτων εκ βακέττας με καπύματα εξ ελαστικού, άτινα παραμένουν εις την κυριότητα του εργοδότη. Εκ του περιεχομένου της διατάξεως ταύτης συνάγεται ότι αι εν αυτή πρόσθετοι παροχαί δίδονται αφ' ενός μισθωτός διά λόγους υγιεινής και ασφαλείας των μισθωτών, αφ' ετέρου δεν αποτελούν μισθόν, διότι δεν χορηγούνται εις αντάλλαγμα της εργασίας, αλλά διά τον ανωτέρω λόγον. Επομένως, εφ' όσον δεν αποτελούν αι άνω παροχαί μισθόν, ίνα δικαιωθή του αντιτίμου τούτων ο μισθωτός δέον όπως ισχυρισθή ζημίαν, εις ην υπεβλήθη διά την αγοράν των ειδών τούτων ή την φθοράν των ιδίων. Πλην όμως εκ του περιεχομένου της αγωγής προκύπτει ότι ουδεμία μνεία των άνω περιστατικών ποιεΐται ο ενάγων και κατ' ακολουθίαν ορθώς έκρινεν η εκκαλούμενη απορρίψασα το αίτημα επιδικάσεως 2.000 δραχμών δι' αξίαν πέντε ενδυμασιών, ως η εναγομένη δεν τω παρείχεν, ο δε περί του αντιθέτου τρίτος λόγος εφέσεως απορριπτέος τυγχάνει ως αβάσιμος.

Σχόλιο: Κατά το άρθρον 3 § 4 του νόμου 3293/1955 "περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ." (ΕΕΔ 14, 601) πας τις διά συλλογικής συμβάσεως δεσμευόμενος δύναται να ζητήσει αποζημίωσιν διά πάσαν αυτού ζημίαν εκ παραβάσεως όρων της συλλογικής συμβάσεως παρά των ατομικώς παραβαινόντων αυτήν και παρά των επαγγελματικών οργανώσεων, εις τας οποίας ανήκουν οι παραβάται, εκτός εάν ούτοι ετιμωρήθησαν πειθαρχικώς παρά της οργανώσεως των διά διαγραφής. Κατά δε το άρθρον 25 § 3 του ίδιου νόμου "προκειμένου περί αποδοχών εις είδος προβλεπομένων υπό συλλογικής ή ατομικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής ή υπουργικής αποφάσεως δύναται ο εργοδότης να καταβάλη εις τον μισθωτόν το εις χρήμα αντίτιμον αυτού, εξαιρουμένων των περιπτώσεων, καθ' ας αι εις είδος παροχαί επιβάλλονται εκ λόγων υγιεινής ή ασφαλείας των μισθωτών. Την κατωτέρω δημοσιευομένην απόφασιν του Εφετείου Αθηνών απησχόλησε περίπτωσις μισθωτού κεκτημένου άδειαν ηλεκτροτεχνίτου, όστις ειργάσθη παρ' εταιρία ως συντηρητής ηλεκτρικών συσκευών. Η αμοιβή τούτου διέπεται υπό της από 8 Μαρτίου 1968 συλλογικής συμβάσεως εργασίας (βλ. ταύτην εις ΕΕΔ 27, 778), ήτις εκηρύχθη υποχρεωτική διά της υπ' αριθ. 63468/1968 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (βλ. ταύτην εις ΕΕΔ 27, 904) και ουχί απλώς εκτελεστή, ως εκ παραδρομής αναφέρεται εις την περί ης πρόκειται εφετειακήν απόφασιν. Κατά την παράγραφον 15 της ως άνω συλλογικής συμβάσεως "εις το απασχολούμενον ηλεκτροτεχνικόν προσωπικόν, ήτοι από του βοηθού ή άνω, χορηγείται κατ' έτος διά τας ανάγκας της εργασίας μία φόρμα και εν ζεύγος υποδημάτων εκ βακέττας με καπύματα εξ ελαστικού, άτινα παραμένουν εις την κυριότητα του εργοδότη. Πρόκειται δηλαδή περί παροχής ειδών, τα οποία χορηγούνται εις τους μισθωτούς ουχί ως αντάλλαγμα της εργασίας των, αλλά διά λόγους υγιεινής και ασφαλείας τούτων και επομένως η παροχή των ειδών αυτών δεν αποτελεί μισθόν (Α.Π. 362/1957, ΕΕΔ 16, 639). Δι' ο, κατ' εφαρμογήν της ως άνω διατάξεως του άρθρου 25 § 3 του νόμου 3239/1955, ο

εργοδότης δεν δύναται να καταβάλει το αντίτιμον αυτών εις τον μισθωτόν, όστις, συμφώνως προς την παρατεθείσαν ανωτέρω διάταξιν του άρθρου 3 § 4 του ιδίου νόμου, διά να δικαιωθή του αντιτίμου τούτων δέον όπως ισχυρισθή ότι υπέστη ζημίαν διά την αγοράν των ως άνω ειδών ή διά την φθοράν τούτων, ως ορθώς δέχεται και η κατωτέρω δημοσιευομένη απόφασις του Εφετείου Αθηνών και εν υπάρξει τοιούτου ισχυρισμού αποδείξη τούτο.